

I dag er det pinse. I al sin glans nu stråler solen. Det er forår, blomstertræerne er sprunget ud, det drysser fra blomsterne, det dufter fra dem. Kølighed blandet i den lune luft, vi indånder og en lidt urolig glæde bor i os.

Sådan tænker jeg, når jeg hører ordet: pinse. Mine tanker strejfes afpinseoplevelser fra mit liv. Som den at gå hjem fra Rigshospitalet med mit første barn nyfødt i barnevogn i pinseweekenden. Og mere usikre minder fra snapsefrokoster pinsedag i mormors kolonihavehus i Ballerup. Med Dannebrog, skål, slingrende fædre og onkler på fodboldbanen men også familiekomsammen.

Erik Hagens har malet pinsemorgen på det uddelte maleri. Lad os nu se lidt på det. Og lad os begynde med at navngive maleriet: "Inspiration". Hvis maleriet hed inspiration, så er det ikke så sært at så mange ting stiger op fra de små kasser i gulvet. Det er heller ikke så svært at forstå at alt i rummet virker lettere svævende og som om, det er i bevægelse. Manden i lænestolen i sit undertøj både sidder, ligger og svæver. Han ser glad ud, ja inspireret, i gang med at tænke måske. Stolene står på et gulv, der ikke er der, uret tikker, tingene i kasserne bevæger sig, og der er røde dimser, der flyver i luften.

De røde dimser ligner tulipanblade i dans, synes jeg, men er jo selvfølgelig "tunger som af ild", altså Helligåndens fysiske tegn.

Når man ser de mange forskellige ting, ved man at livet er fuld af muligheder. Her er campingvogne og katte, hav med hajer, mennesker tæt i en seng, redskaber og bøger, planter og kælke, badekar og ude i kanten en enkelt atombombesky. Der er også en lille sol ved den venstre stols ben og nederst foran dystre firkanter med ståltråd og ting, som ser døde ud. På væggene hænger malerier, de er mindre konkrete. Skærmen er ikke tændt, hvem ved måske er det fordi Erik Hagens ikke synes, tv og den digitale verden rummer lige så mange verdener og inspiration. Havde han været en ung maler, kunne det nok være anderledes.

Nu hedder billedet ikke "Inspiration" men pinsemorgen. Men inden vi når til selve pinsen i billedet så skal det siges, at pinse har i den grad med inspiration at gøre for os, som lever nu.

Guds Ånd sendes ind i verden. For det første er det Guds talsmand. Han vil lære os at udlægge betydningen af evangeliet. Det siger Jesus flere gange, før han dør. Han vil åbne skrifterne for os.

Guds Ånd er også Guds egen tilstedeværelse i verden. Vi har fået ritualer af Jesus, hvor Helligånden ligefrem giver os noget. Nemlig i dåben og nadveren, hvor Ånden giver os syndsforladelse. Det er ikke noget vi selv har fundet på, evangeliet har dåbsfortællingen om Jesus, der bliver døbt og Guds Ånd som stiger ned i ham. Matthæusevangelisten slutter også sit evangelium med: "Gå ud i alverden og gør alle mennesker til mine disciple i det i døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn".

Tanken er i høj grad at ved dåben kommer Gud så tæt på os, som Jesus viste at han var det, da han levede. Så Gud kommer til os som Ånd, men Ånden bærer også Faderen og Sønnen frem.

Men vi tror Guds Ånd har mere endnu i sig end at åbne skrifterne, syndsforladelse og nærvær. Han giver også til os åndelig kraft. Kærlighed, livskraft, inspiration. Bare ordet betyder oprindeligt at indånde.

Her kan vi virkelig tale om skaberkraft. Mennesker har skaberkraft: Manden i lænestolen kan træde ud af stolen og bruge de mange kassers indhold til at gøre livet fantastisk, ja eller det modsatte.

Men lad os se på billedet igen og lede efter mere pinse.

Ildtungerne flyver rundt som kærlighedens rosenblade. Er det ikke som om der er særligt mange blade –eller ildtunger- nede ved kassen med bøger nede til højre? Og det er da også sandt at pinsefortællingen så er det netop ordene som med et kan forstås på tværs af tungemål. Lige som indholdet af disciplenes tale med et står klart.

Hvis vi nu ikke bare ser ind i en stue på billedet men ser verden sådan lidt ovenfra, så får vi et andet perspektiv. Så kunne vi sige at de mange rum i gulvhøjde er vores konkrete verden. Ovenover svæver stolene og på væggene hænger de mere tågede malerier rent forståelsesmæssigt. Da der er en sol ved et stoleben, synes jeg godt vi kan tage et så himmelsk perspektiv. Men hvorfor er der 3 stole vendt mod hinanden?

Det er fordi, der sidder Faderen, Sønnen og Helligånden. Det er en oldkirkelig ikontanke at Gud sidder i treenighed og er et og dog tre. De er bundet sammen i kærlighedens Ånd og kan udveksle guddommelig kærlighed i en evig udveksling. "Sønnen sætter sig ved Faderens højre hånd", siger en af kr. himmelfart beretningerne.

Så nu er vi altså på én gang på jorden og i Guds treenige evighed. Men der er en mand i den ene stol? Er det ikke ligesom lidt forkert, som Guldlok som lægger sig i bjørnens seng? Her har vi 2 muligheder. Den ene er, at manden er Jesus Kristus. Sønnen. Sådan at Faderen er usynlig og Ånden er ildtunger. Manden er for så vidt også aldersløs, han kunne være et barn. Men vi kan jo også forstå det sådan at mennesket har fået lov til at være en del af treenigheden.

Det skal ikke forstås sådan at vi er guddommelige. Det er vi langt fra. Men netop fordi Jesus var menneske og med hele treenigheden fattede uendelig kærlighed til os, sine brødre og børn. Så er vi via hans død og opstandelse og udsendelse af Helligånden blevet bundet til evigheden. Gud har gennem Jesus bundet sig til den fysiske verden. Han har lovet, han altid vil være hos os i Ånden. Så hvis manden i lænestolen er os, så er det fordi vi har fået en plads i Gud som modtagende hans kærlighed, Ånd og for så vidt har vi også ret megen skaberkraft, selv om jeg nok vil mene at skaberkraft har mennesket også haft før Jesus. Tænk blot på myten om Babelstårnet, hvordan mennesket altid har stræbet.

Nu når vi er ved det: mennesket, som kan hvad det vil. Hvis vi skulle læse det ind i manden i lænestolen så ville verden netop nok hurtigt stoppe med at ligne en kæmpe sætterkasse med spraglede ideer. Så ville alting snart komme til at handle om at tjene penge, samle kræfterne, systematisere og ganske snart også om at gøre forskel på folk.

Vi kan altså ikke sidde dér alene i lænestolen.

Mennesket fornemmede det allerede i oldtiden. Hvis tårnet blev for højt, begik man hybris. Man udfordrede guderne eller Gud. Og så kom straffen, nemesis. Det kunne både være tårnets nedstyrtning, misvækst og meget mere.

For os gælder det ikke at Gud hævner sig. Men en verden der ikke er fri og en verden hvor nogle udnytter andre, er en verden med krig og splid, en jordklode, der vander sig under den grove udnyttelse af ressourcer og en forskel på rig og fattig, der ikke har noget med rimelighed at gøre.

Så vi har brug for at lænestolene er besat af nogle som vil give os kærlighedens Ånd og som vil fortælle os hvordan vi kan gøre verden god. Ord fulde af inspiration og ideer. Ord der kan få os til at se verden

som én organisme, lige fra Gud Fader til en af hans  
mindste små.

amen